

België - Belgique
P.B. - P.P.
3550 Heusden-zolder 1
BC 1419

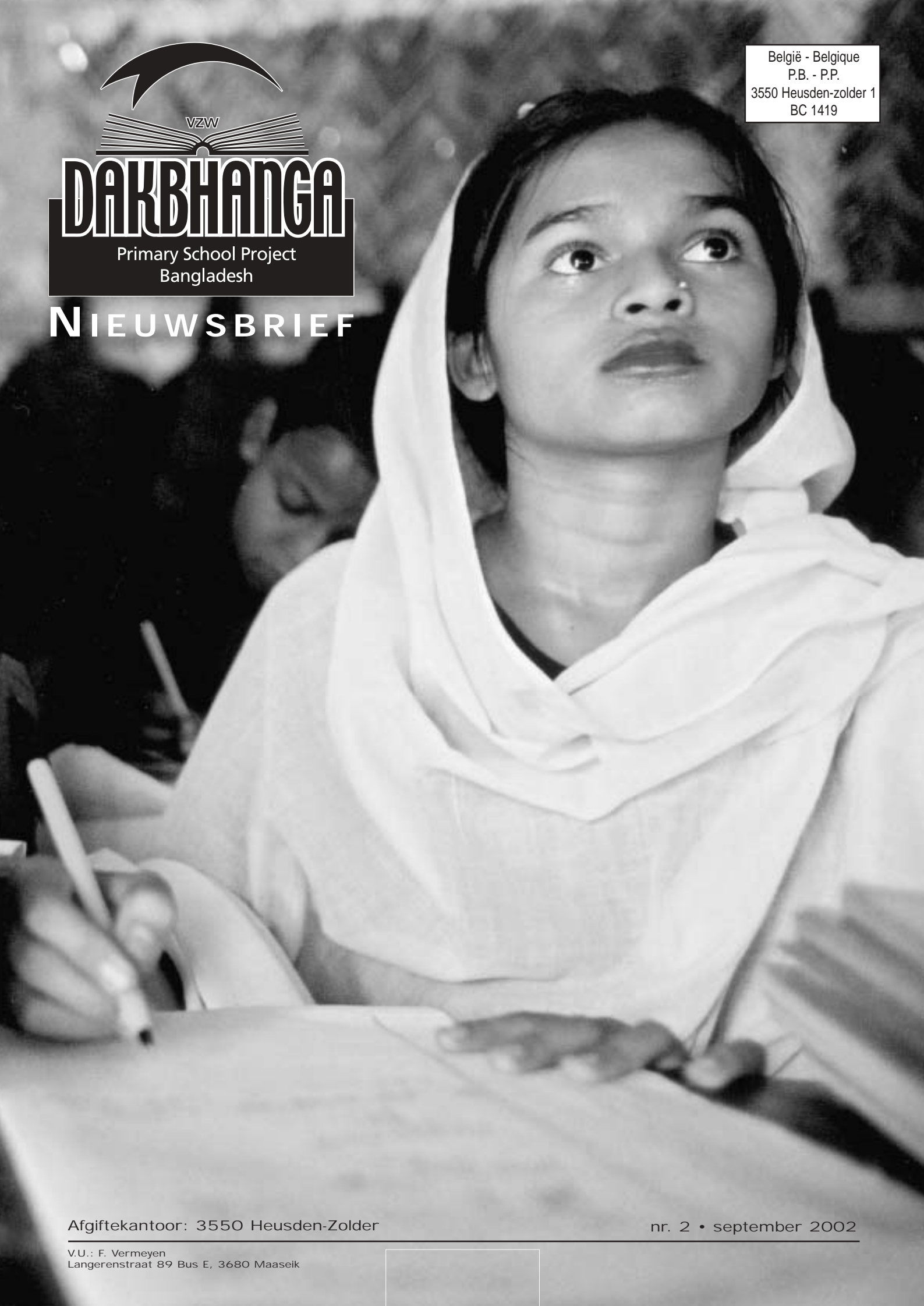

VZW

DAKBHANGA

Primary School Project
Bangladesh

NIEUWSBRIEF

Nieuwsbrief nr 2
September 2002

V.Z.W. DAKBHANGA

Guido Gezellelaan 66
3550 Heusden-zolder
tel. 011/42 72 05
e-mail: v.z.w.dakbhanga@wanadoo.be

Deze nieuwsbrief is een uitgave van de "VZW Dakbhanga" en wordt 2x per jaar toegestuurd aan personen die de vereniging op een bepaalde manier steunen.

Overschrijven kan je op rekeningnummer:
voor België: 735-0038595-74
voor Nederland: gironummer 99351677

Verantwoordelijke uitgever:
Fonny Vermeyen
Langerenstraat 89E - 3680 Maaseik

Deze uitgave is i.s.m. Drukkerij Tuerlinckx Molenstede

Juli 2002 in kletspletsnat Cox's Bazar,

Dag mensen allemaal,

Hier is hij dan, onze tweede Dakbhanga Nieuwsbrief! De weken en maanden flitsen hier gewoon voorbij en ik kan moeilijk geloven dat het alweer een jaar geleden is dat ik in Heusden mijn halve eeuw vierde en dat het idee ontstond om de vzw op te richten. Er is intussen heel wat gebeurd, het thuisfront heeft hard gewerkt, maar dat lezen jullie in deze nieuwsbrief.

Bangladesh is er niet op verbeterd: de verandering in regering eind vorig jaar had als gevolg dat er meer conservatieve partijen aan de macht kwamen; corruptie viert overal hoogtij; er is veel geweld en het leven werd duurder. Sinds het laatste regeringsbudget doorgevoerd werd kwamen er zelfs enorme taksen op buitenlandse lectuur. Dat heeft als gevolg dat je in de steden nog moeilijk een Times of Newsweek kan kopen.

Momenteel is het volop moesson: de regen valt met bakken naar beneden. 's Nachts wordt het zelden minder dan 28 graden, overdag vooraan in de 30 en zowat 96 tot 100% vochtigheidsgraad. Alle papier is wak, alles wat leder is krijgt een groene pels en als de kleren niet goed droog gestreken worden staat er schimmel op als je ze uit de kast neemt. De lakens zijn klam en we lopen de ganse dag te plakken want het zweet kan niet verdampen. Als de zon erdoor komt zie je de stoom zo omhoog komen, letterlijke sauna! Nu, dat gaat nog een paar maanden duren en dat zullen we ook wel weer overleven.

In het noorden en noordoosten van het land staan er weer ganse gebieden onder water en het peil van de rivieren stijgt angstwekkend, het ziet er niet goed uit. Veel mensen moesten hun dorp verlaten, het is weer de grijze waterellende van elk jaar. Hier in de buurt kan het water tamelijk vlug afvloeien naar de zee, gelukkig maar.

Terwijl ik hier zit te typen schijnt de zon en regent het: "kermis in de hel" zeggen ze in België, en hier in het Bengaals "de jakhals trouwt"!

Ons project draait tussen de druppels door en met de tenen in het slijk; ook de schooltjes doen het goed. Gedurende vorige winter kreeg Dakbhanga een laag verf, en het ziet er heel netjes uit. In ons Bangladesh van vandaag is het nog belangrijker dan voorheen dat kinderen een kans krijgen om naar school te gaan: onderwijs is het elementaire begin op weg naar bewustwording en weerbaarheid. De kinderen in Dakbhanga en Moheskum hebben in elk geval meer kans op een betere toekomst dan de meesten van hun lotgenootjes elders in deze streek.

De ambtelijke molens draaien heel langzaam. Hossain, onze ingenieur en bezieler van de schooltjes, is bezig met een lokale NGO op te richten, maar het gaat nog even duren. De registratie van Dakbhanga bij de overheid loopt ook, maar overal worden steekpenningen gevraagd en dat vertikken we, dus wachten we nog maar even.

Op bezoek gaan in Dakbahnga en Moheskum is een zaligheid: al die schattige, hoopvolle snuitjes geven een impuls om verder te doen. Maar er zijn ook problemen en tegenslagen.

Half maart werd de 4-jarige Jahangir, zoonje van Imam Hossain van Dakbhanga geopereerd van een joekel van een niertumor. We zorgden ervoor dat vader en zoonje opgenomen werden in een ziekenhuis in Chittagong. Een broer van iemand van ons personeel werkt daar als dokter en hij zorgde voor Jahangir en zijn vader (de man was nog nooit in een grote stad geweest!). De operatie was geslaagd en een paar weken later speelde Jahangir alweer samen met zijn kameraadjes. De uitslag van het pathologisch onderzoek kwam later van Dhaka: het was een kwaadaardige tumor. We hoopten alleen maar dat Jahangir zou mogen opgroeien, maar het mocht niet zijn... in juni waren er complicaties en het ventje overleed aan de gevolgen van een longontsteking. Of was de tumor de oorzaak? We zullen het nooit weten. Imam Hossain heeft nog 5 andere kinderen, tussen 6 en 12 jaar en hij is straatarm. Nu maar hopen dat hij de anderen voldoende eten kan geven, daar gaat het om voor hem...

De docenten van de schooltjes volgden een opleiding van 12 dagen en kwamen enthousiast terug. Minder goed nieuws is ook dat leraar Zaki een rugoperatie moest ondergaan. Hij is herstellende, maar nog niet terug in Dakbhanga. Volgende keer vast en zeker meer nieuws over die opleiding en over de gezondheid van Zaki, want we hebben hem nodig!

Op het thuisfront wordt er hard gewerkt aan de vooruitgang van de vzw: er wordt veel vergaderd en er gaan heel wat e-mails heen en weer, het ziet er goed uit!!!

De Euro's komen ook binnen, mijn magisch getal van de 500 is wel nog niet bereikt, maar... mijn droom begint langzaam maar zeker waarheid te worden...

Hartelijke groeten en veel leesplezier,

Rita

Rita Meynen

De v.z.w. Dakbhanga helpt...

Zo wel in Dakbhanga als in Moheskum was tot voor kort praktisch geen onderwijs. In een streng mohammedaans land als Bangladesh zijn er wel overal koranscholen, maar naast het van buiten leren van koranteksten is er in de streek daar van onderwijs niet veel sprake. De v.z.w. stelde zich tot doel om aan de kinderen van Dakbhanga en Moheskum lager onderwijs te verschaffen. Daarnaast zou er mogelijk een avond-lees en -schrijfprogramma voor de volwassenen komen.

De v.z.w. legt er de nadruk op dat zowel meisjes als jongens naar school komen, iets wat niet vanzelfsprekend is in de moslimcultuur. Ook zelfs het naar school gaan van deze kinderen is voor Bengaalse begrippen niet vanzelfsprekend. Immers, kinderen die naar school gaan brengen niets meer op voor het huishouden. In Moheskum zijn 60% van de scholierij meisjes, de meeste jongens moeten werken als koeienherder en krijgen dus niet de kans om naar school te gaan.

De mensen in Moheskum bezitten geen land en wonen illegaal op overheidsgrond. Ze werken als houthakkers, ook illegaal, of bewerken grond van een grootgrondbezitter waarvan ze een percentage van de opbrengst krijgen. Ook in Dakbhanga zijn de meeste inwoners dagloners en hebben zelf geen grond. Ze zijn allen overgeleverd aan de goodwill van enkele werkgevers en grondbezitters. Sociale voorzieningen bestaan er niet en in de onmiddellijke

omgeving was er geen enkele bestaande vorm van onderwijs. Op enkele uitzonderingen na is de hele bevolking analfabeet. Door hun armoede en door de gebrekkige infrastructuur van het land hebben ze niet de mogelijkheid om hun kinderen naar andere dorpen of naar de stad te sturen.

In januari 1999 kon in Dakbhanga een eerste studiejaar van start gaan. Moheskum volgde voorzichtig een jaar later. Het schoolgebouwtje in Dakbhanga is inmiddels praktisch klaar. Waarschijnlijk wordt dit najaar het schooltje officieel geopend, wat niet betekent dat er nog niet gewerkt wordt. Integendeel. In de drie klaslokalen wordt les gegeven door drie leerkrachten. In het babyklasje, en van het 1ste tot het 5de leerjaar zitten een kleine 130 scholierij. De oude bordeauxkleurige uniformen zijn op kosten van de v.z.w. vervangen door nieuwe blauw en gele uniformen.

Het schooltje van Moheskum begon als een koranschooltje. Het werd gebouwd met bijdragen van de lokale gemeenschap. Het gebouwtje, eigenlijk niet meer dan een "barak", staat boven op een heuvel. Maar jaarlijks brokkelt er heel wat zand af gedurende het regenseizoen. Erg aantrekkelijk ziet het er allemaal niet uit...

Deze uniformen zijn erg belangrijk voor het project. De heer Abdul Hossain, een medewerker Concern Universal, die mee aan de basis lag van het schooltje in Dakbhanga zei hierover:

"Waarom we die uniformen geven? Ten eerste om de eenvoudige reden dat die kinderen in lompen gekleed lopen en geen geld hebben voor fatsoenlijke kleding. Ten tweede is het een impuls en extra stimulans om naar school te komen, en ten derde met dezelfde kleren zijn alle kinderen evenwaardig..."

De mensen in Dakbhanga zijn echt arm. In april was het "hoogseizoen" voor de tabaksoogst, gemiddeld kunnen de mannen dan 15 dagen op een maand werk vinden. Ze verdienen 60 Takka (50 Tk = 1 euro) per dag, vrouwen die de ganse dag werken verdienen 25 Tk... dit is realiteit vandaag.

Een man verdient dus $60 \text{ Tk} \times 15 = 900 \text{ Tk}$ per maand of 18 euro... En de gemiddelde familie telt 7 personen, eet daar eens van... Een kg rijst kost 12 Tk, groenten 10 Tk per kg, linzen 38 Tk, uien 14 Tk, knoflook 38 Tk... Van 1 kg rijst kunnen 4 volwassenen hun buik vol eten. Ze eten 's morgens een gekookte zoete aardappel en 's middags rijst met zout en gekookte aubergine. Als er nog van wat van over is kunnen ze 's avonds nog wat eten en anders is het wachten tot de volgende morgen voor weer een zoete patat...

Dit geldt voor 35 van de 50 gezinnen,

Onder het golfplaten dak werd het binnen bloedheet. Nadat een plafond van gevlochten bamboe is aangebracht is de temperatuur er wat dragelijk geworden. De verschillende leerjaren zitten bij elkaar in hetzelfde lokaal, maar wel in verschillende richtingen... Je moet het maar kunnen.

de andere 15 gezinnen hebben het een beetje beter en hebben 3 keer per dag eten. Normaal gezien eten die 1 keer per week vis, soms een eitje, vlees wordt alleen gegeten op de speciale moslim feestdagen. Gelukkig hebben ze zelf wat groenten, in het regen-seizoen valt dat ook weg.

De constructie die tot nu toe in Moheskum als klaslokaal wordt gebruikt staat op een berg. Vanwege de erosie brokkelen er telkens stukken grond af. Het schoolcomité zoekt naar een oplossing en probeert om een stuk

grond van een grootgrondbezitter als schenking te bemachtigen. Hierop kan dan later een stevige constructie worden gebouwd.

Tijdens de eerste jaren van het project zal de bestaande golfplatenconstructie worden hersteld en zal een bamboeplafond worden aangebracht om de hitte tegen te gaan. Ook hier kwam het initiatief van de lokale bevolking en werd later het schoolcomité opgericht. Deze groep van 12 gemotiveerde mensen vergaderd regelmatig en zorgen, met steun van de v.z.w. Dakbhanga voor opvolging en begeleiding van de klassen.

In de toekomst wordt getracht om de schooltjes geregistreerd te krijgen bij de Bengaalse overheid. Eens dit gebeurd is worden de leraren officieel aangesteld en gedeeltelijk betaald door de overheid. Maar ze zullen steeds een beroep moeten blijven doen op financiële hulp van elders.

Zo ziet het schooltje van Dakbhanga er nu uit. Het mag gezien worden, niet? Op het bordje staat: Lagere School van Dakbhanga. In Moheskum zou er een identiek gebouw moeten komen.

Een babbeltje met Rita

”Bangladesh is eigenlijk een jeugd-droom van mij. Als kind wilde ik journalist worden, de wereld rond reizen en over mensen schrijven... tot Zuster Maria Claes in de Chiro kwam vertellen over melaatsen, toen kreeg de lepramicrobe mij bij wijze van spreken te pakken.”

Aan het woord is Rita Meynen, pas 50 geworden. Voor ze weer terug naar ”huis” ging had ik nog een babbeltje met haar in de gezellige tuin bij haar Belgische ”pied-à-terre” in Heusden.

”Het verhaal van die zuster liet me niet meer los: ik moest en wou en zou verpleegster worden en dan bij de melaatsen gaan werken. Als ik al maar voor een paar van hen wat hoop zou kunnen geven op en nieuw leven, dan zou ook mijn leven zin hebben. Azië fascineerde me.

Na de verpleegstersschool in Genk vertrok ik naar Antwerpen, kocht aan het station een stadsplan, keek waar het Tropisch Instituut lag en ging werk vragen in het ziekenhuis dat er het kortste bij lag. Ik mocht zelfs kiezen wat voor dienst ik wilde: dermatologie (voor differentiële diagnose met lepra) en venerische ziekten.

Van 1978 tot 1995 heb ik dan voor de Damiaanactie bij de melaatsen gewerkt. Na een jaar studie in Bangkok ben ik nu verantwoordelijk voor een project in basis gezondheidszorg voor een Britse NGO. Alles samen 92 man personeel en mijn handen goed vol. Maar ik voel me er heel goed bij. We werken in drie gebieden, alles samen 60 000 inwoners, in drie klinieken en met drie veldteams.

Ik moet toegeven dat ik altijd veel geluk gehad heb in mijn leven: een jeugd-droom die waar werd; werk dat ik graag doe; veel vrienden en hopen mensen om van te houden. Altijd teveel gehad, nooit wat tekort... om het in het Vlaams uit te drukken: ik ben altijd met mijn dik gat in de boter gevallen!”

Hoe ben je in dan Dakbhanga terechtgekomen?

Dakbhanga is een dorpje in Kachupia.

Het ligt langs de rivier, heel mooi, maar er is geen elektriciteit en geen weg, een bootje is het enige vervoermiddel. Er wonen 500 mensen die leven van de landbouw. De meesten zijn dagloners, ook de kinderen werken mee en worden uitgehuurd bij andere boeren. Het dorpje ligt in één van de gebieden waar wij met Concern Universal werken. We hadden er praatgroepen met de vrouwen over gezondheidsonderwerpen. De vraag kwam van de mensen zelf om een school op te richten.

Was daar dan geen onderwijs?

Neen, want die kinderen konden niet over de rivier naar school toe. Maar het budget van Concern is bestemd voor gezondheidsproblemen, we hadden niets voor onderwijs. Na overleg heb ik uiteindelijk de gemeente Heusden-Zolder, de provincie Limburg en vrienden aangeschreven voor steun. In 1999 zijn we gestart met een eerste leerjaar. Intussen zijn we begonnen met het vijfde leerjaar. In 3 jaar tijd werden 4 studiejaren afgewerkt omdat sommige leerlingen ouder en erg vlot waren.

Hoe werkt het schooltje nu?

We hebben nu 128 leerlingen. Leraren zijn wel heel moeilijk te vinden. Een broer van onze ingenieur Hossain en zijn schoonzus zijn er komen wonen en samen met nog een jonge vrouw uit de buurt geven zij les. De volgende vakken maken deel uit van het lessenpakket: Bengaals, Engels, godsdienst (Islam), wiskunde, geschiedenis, aardrijkskunde en wetenschappen.

En voor de toekomst?

Om niet arm en dom te blijven moeten de mensen eerst en vooral kunnen lezen en schrijven zodat ze zich kunnen informeren over hun leefwereld. De toekomst voor de kinderen van Dakbhanga ziet er niet schitterend uit, maar stilaan komt er een bewustwording op gang. Kijk eens terug in België, hoe hier ook telkens de kinderen gaan studeren en het dan verder brengen dan hun ouders. En natuurlijk is het een druppel op een gloeiende plaat, maar als jij en ik op ons stukje wereld wat goeds proberen te doen, dan maken veel kleine stukjes één groot stuk. Als

ieder voor zijn eigen deur keert is de straat proper! We gaan in Dakbhanga een lokale NGO oprichten die dan via de officiële weg geld kan binnen krijgen als ik er niet meer ben. Ik zou dan ook graag een kapitaal bijeen halen tijdens de komende jaren zodat het schooltje verder kan werken met de intrest. Maar dan moet ik op 3 jaar tijd een hele hoop geld zien bij elkaar te krijgen.

Hoe dacht je dat te gaan doen?

Mijn droom is om 500 mensen te vinden die, gedurende 3 jaren, elke maand € 12,50 willen storten. Of bijvoorbeeld een jaarlijkse storting van € 150, maar natuurlijk zijn ook alle eenmalige giften heel welkom. We hopen dat met-tertijd de vzw een erkenning gaat krijgen zodat de giften ook fiscaal aftrekbaar worden.

Buiten het aanleggen van een spaarpot, wat ga jij allemaal doen met de ingezamelde fondsen?

Eerst moet het gebouw verder worden afgewerkt. Er moet nog wat meubilair worden aangeschaft, gedurende de komende maanden wordt alles geschilderd en de beplanting moet worden aangebracht. Ook het gewone onderhoud, de lerarensalarissen, boeken en ander schoolmateriaal worden ermee betaald. Alle kinderen krijgen een uniform, een boekentas en een paraplu. Zo kunnen de kinderen ook in het regenseizoen naar het schooltje komen.

We zijn inmiddels ook aan het uitkijken of we in de buurt een kostschool kunnen vinden voor de goede studenten. Als er een paar zijn die hogere studies aankunnen willen we hen dat gunnen. Maar soms wordt het geld ook gebruikt voor medische zorgen als de mensen echt te arm zijn. Van zieke kinderen kunnen we immers niet verlangen dat ze ook nog leren.

Rita, bedankt voor dit gesprekje en veel succes met al jouw werkzaamheden daar in Bangladesh.

F.V.

Mijn dagelijkse routine

Ik ben Shamsul Alam.
Mijn vader is Golam Kader.
Mijn adres is Village Dakbhanga
PO Garjania Bazar, PS Ramu
District: Cox's Bazar.

(Hij gaat naar de Primary School van Dakbhanga en dit is zijn verhaaltje wat door Rita vertaald werd)

আমার দৈনন্দিন রুটিনের কথা।

আমি শামসুল আলম। আমার সিনিয়র নাম- গোলাম কাদের, গ্রাম- ডাকভাঙ্গা পোঃ- গাজেনিয়া বাজার, থানা- রামু, জেলা, কক্স বাজার, আমি এক জন ছাত্র। আমার বয়স ১০ বছর। আমি দ্বিতীয় স্টেপে পড়ি। আমার বিদ্যালয়ের নাম ডাকভাঙ্গা বেসরকারী প্রাঃ বিদ্যালয়।

আমি প্রতিদিন ছুয় ময়গাল ঘুম খেওক টিষ্ঠ। তারপর আমি আমার দাঁত মার্জি। হাট মুখ্য, খেঁচি করি, পুরঃ কোর আন স্টি। ময়গল ৮ টায় আমি আমার ময়গালের নাস্তা করি। ময়গল ১০ টায় আমি মুলে মাথা একে ২ টায় ফিরে আনি। তারপর আমি আমার খুস্কুরে পু খাবার খাটি। বিকালে আমি মাঠ খেলা খুঁলা করি মক্ক্যায় আমি আমার মাজের বগছে করি। রাত ৮ টায় মাজের খাবার খাটি। আমি রাত ১০ টা পর্যন্ত আমার মেহাসপ্তি করি। একে ১০ টায় পু খুমাতে খাটি।

Ik ben student. Ik ben tien jaar oud. Ik zit in klas 2. De naam van mijn school is de Dakbhanga Non Governmental Primary School

Elke dag sta ik vroeg in de morgen op. Dan poets ik mijn tanden, was mijn handen en gezicht en lees in de koran. Ik eet mijn ontbijt om 8 uur. Ik ga naar school om 10 uur en kom om 2 uur 's middags thuis. Dan eet ik mijn lunch. In de namiddag speel ik in de velden. 's Avonds maak ik mijn huiswerk. Ik eet mijn avondeten om 8 uur. Ik lees mijn lessen tot 10 uur. Ik ga naar bed na 10 uur 's avonds.

De v.z.w. Dakbhanga nodigt u uit op onze ...

DAKBHANGA AFTERNOON
22 SEPT. KUIPERSHOF HEUSDEN
 14 U

Een gezellige namiddag ... in 't Kuipershof te Heusden-Zolder vanaf 14 uur
 INFOstand - VOLKSSPELEN - REUZE PAELLA - FLAMENCODANS-demonstratie (17 u.)

Moheskum, het verhaal

Dit is het eerste leerjaar met hun lerares. Op de achtergrond het tweede leerjaar met de leraar. Het moet lukken om voor deze kinderen binnen enkele jaren een deftig klaslokaal te voorzien.

Moheskum is een dorpje, gelegen langs de weg in Kachupia Union en Ramu Thana in het Cox's Bazar District, in het zuiden van Bangladesh.

In het heuvelachtige landschap van Moheskum wonen verspreid ongeveer 200 families, of zo wat 1300 inwoners. De meeste inwoners zijn Rohingya-vluchtelingen, afkomstig uit Myanmar, het voormalige Birma. De Rohingas zijn in 1992 naar Bangladesh gevlucht omwille van de politieke moeilijkheden in hun thuisland. Destijds leefden er meer dan 200 000 vluchtelingen in verschillende kampen. Tien jaar later zijn er officieel nog 20 000 Rohingas in Bangladesh, verspreid over 3 kampen. Deze kampen zijn dicht bij de grens gelegen, meer naar het zuiden toe. Maar heel veel vluchtelingen zijn uit de kampen gekomen en hebben zich in de streek gevestigd. Dichtbij Moheskum was er ook een groot vluchtelingenkamp en de bewoners van de streek zijn nu dan ook grotendeels Rohingas. Zij leven illegaal op grond van de overheid en overleven als dagloners of met het kappen en verhandelen van hout uit de omringende bossen. De dorpsgemeenschap was tot voor

kort verstoken van onderwijs. Scholen zijn er wel in Kawarkop en in Naikongchari, telkens meer dan 4 kilometer lopen. In het regenseizoen is dat bijna niet doenbaar. De plaatselijke gemeenschap bouwde in Moheskum een golfplaten constructie en betaalde ook hiervoor. De constructie werd gebruikt voor het koranonderwijs. Maar de bewoners wilden meer en van hen kwam ook de vraag om een lagere school op te richten. De bestaande constructie kon hiervoor worden gebruikt.

Begin 2000 werd voorzichtig met een heel beperkt budget gestart met het eerste studiejaar. Twee enthousiaste leerkrachten zorgden ervoor dat de leerlingen regelmatig naar school kwamen en het begon stilaan te vlotten. Momenteel zijn er een kleine 100 leerlingen en een derde leerkracht is dringend nodig. Het schoolcomité, bestaande uit 12 vaders, vergadert om de twee weken, telkens bij één van de leden thuis. Eén van deze leden kan lezen en schrijven en houdt de communicatie tussen Moheskum en Rita Meynen op peil.

De taal is Bengaals. Het dorpje is een oerconservatieve moslimgemeenschap. Voor gezondheidsproblemen raadpleegt men kwakzalvers en de lokale voed-

vrouwen oefenen nog onvoorstelbare praktijken uit. In het dorp werden tot nu toe geen andere projecten uitgevoerd, buiten het basisgezondheidsprogramma van Concern Universal, de NGO waar Rita voor werkt. Dit programma bestaat uit een bewustmakingsproces door praatgroepen, het vaccineren van kinderen, het opvolgen van zwangere vrouwen, het inrichten van wc's etc. Door de gezondheids promotie in deze praatgroepen komt er stilaan verandering in de sanitaire voorzieningen. De drinkwatervoorziening blijft een van de grootste problemen in het gebied.

Bangladesh is een democratische republiek. Plaatselijk is er het beheer van de union, waarvan niemand lid is in Moheskum. Vanwege de moeilijke infrastructuur en het feit dat de meeste inwoners illegaal op overheidseigendommen verblijven hebben zij dus weinig of geen invloed op het plaatselijk beleid.

Zonder de steun van onze v.z.w. Dakbhanga hebben de bewoners van Moheskum daartoe geen mogelijkheden.

V.z. Weetjes

- Op zondag **22 september 2002** houdt de v.z.w. Dakbhanga haar eerste "**DAKBHANGA AFTERNOON**". Vanaf 14.00 uur is iedereen welkom in "Het Kuipershof" op de Guido Gezellelaan in Heusden-Zolder. Naast Bengaalse zullen er ook Spaanse accenten worden gelegd op deze feestelijke middag. Zie elders in deze Nieuwsbrief .
- De v.z.w. Dakbhanga krijgt inmiddels ook al steun van de Provincie Limburg en van de Gemeente Heusden-Zolder.
- Voor de komende eindejaarsfeesten en jaarwisseling brengt de v.z.w. Dakbhanga een serie **wenskaarten** uit. Meer informatie vindt u hieronder.
- De officiële erkenning van onze v.z.w. Dakbhanga, zodat donaties fiscaal aftrekbaar zouden worden is (voorlopig) geweigerd. De hoofdreden is dat wij minstens één volledig jaar aan het werk moeten zijn voor wij zo een erkenning kunnen krijgen. In het

najaar van 2002 zullen we opnieuw alle formaliteiten uitvoeren. Wij houden u op de hoogte.

- De v.z.w. Dakbhanga beschikt sinds kort over een eigen e-mailadres: **v.z.w.dakbhanga@wanadoo.be**

- De v.z.w. Dakbhanga gaat internationaal: we hebben inmiddels al sponsors in de UK, in Canada en in Nederland. Voor onze Nederlandse vrienden: giften voor de v.z.w. Dakbhanga kunt u vanaf nu storten op het **Nederlands gironummer 9351677** ten name van "vzw Dakbhanga". Ons belgische nummer is nog steeds: **735-0038595-74**

- Het Jeugdhuis "Zandstorm" in Lommel-Heesbergen gaat zich inzetten voor het bekostigen van de uniformen voor onze kinderen in Dakbhanga en Moheskum. Ze willen een gedeelte van hun inkomsten op de verkoop van drank afstaan aan onze v.z.w. Bedankt.

- De kinderen van Huize Levensruimte in Averbode hebben hun best gedaan om toch een steentje bij te dragen voor kinderen die het niet zo goed hebben als zij het hebben, op materieel vlak dan wel te verstaan. Gedurende de vastenperiode hebben de kinderen vanuit het derde home opdrachtjes uitgevoerd, vieruurtjes en dessertjes gelaten. Daartegenover hebben de opvoeders telkens een financiële waarde gezet. Als bewijs van deze ontbering moesten ze telkens een klein opdrachtje uitvoeren: een tekening maken, een vingerstempel zetten ..., het resultaat hiervan is al bij Rita aangekomen. Deze mannekens hebben dan ook nog wafels gebakken en verkocht (goed voor € 108 in totaal) De kinderen vanuit het tweede home hebben auto's gewassen van het personeel en brachten zo ook wat geld in het laatje. (€ 61) Levensruimte zelf rondde dit naar boven af tot € 250 euro en stortte dit op de rekening van onze v.z.w.

Bedankt voor dit initiatief

NIEUWJAARSKAARTEN ...

Onze postkaarten zijn verpakt in setjes van 2x4 stuks voor 5 euro (+ verzendingskosten). U kan ze bestellen op ons thuisadres:

vzw Dakbhanga
 Guido Gezellelaan 66
 3550 Heusden-Zolder
 of via onze nieuwe email
 v.z.w.dakbhanga@wanadoo.be

Vermeldt het aantal setjes en uw adres en wij sturen ze je zo snel mogelijk op. Is er in uw vriendenkring ook belangstelling voor onze postkaarten, laat het ons weten.

